

РЕШЕНИЕ

№ 781

гр. Варна, 27.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на
шести юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Невин Р. Шакирова

Членове: Николай Св. Стоянов
мл.с. Александър В. Цветков

при участието на секретаря Галина Г. Славова
като разгледа докладваното от Невин Р. Шакирова Въззивно гражданско
дело № 20233100500995 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава XX от ГПК.

Образувано е по повод въззивна жалба на В. А. В. срещу Решение № 3557 от 18.11.2022г. по гр.д. № 17938/2021г. по описа на ВРС, 25-ти състав, поправено с Решение № 517 от 17.02.2023г., с което **на основание чл. 441 от ГПК вр. чл. 74, ал. 1 от ЗЧСИ** е отхвърлен предявеният от въззивницата срещу Ч. Г., с рег. № 892 и с район на действие, този на ВОС за осъждане на ответника да заплати на ищцата сумата от **6000 лева**, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, изразяващи се в стрес, притеснение, срам, неудобство, унижение и несигурност, влошено здравословно състояние, понесени в причинна връзка с противоправните действия и бездействия на ответния ЧСИ по хода и разглеждането на изп.д. № 20218920401596 по описа му, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба в съда – 16.12.2021г. до окончателното плащане на задължението.

Решението е постановено при участието на „Лев Инс“ АД, ЕИК 121130788, в качеството му на трето лице помагач на страната на ответника.

Въззивната жалба е основана на оплаквания за неправилност и необоснованост на обжалваното решение, поради противоречие на закона и без осъждане на всички доказателства по делото. Изложените съображения са, че въпреки предприетото оспорване на покана за доброволно изпълнение от 26.08.2021г., че този документ е съставен на по-късен етап и е антидатиран и че адреса не е посещаван на сочената в поканата дата, първоинстанционният съд не е открил производство по оспорване на документа по реда на чл. 193 от ГПК, нито е разпределил доказателствена тежест по оспорването. Не е обсъдено възражението, че изп.д. не е номерирано и че в кориците му могат да бъдат добавяни документи, както ПДИ, която до образуване на настоящото дело не се е съдържала в кориците на изп.д. Неправилно, съдът не е кредитирал показанията на свидетеля Шипочки, чийто показания независимо, че не са преки, са последователни и безпротиворечиви и се подкрепят от писмените доказателства по делото. Не е съобразено също, че по изп.д.

липсват данни за предоставен на въззивницата достъп до делото при посещението на кантората на ЧСИ на 15.09.2022г. В същото време не са обсъдени доводите за нарушения на чл. 434, ал. 1, чл. 460 от ГПК, че по делото е неясен размера на постъпилите суми, какво е сторено с тях, какъв е размера на дълга, каква част от него е погасена и към кой взыскател и защо ЧСИ е преценил, че именно по този ред следва да се извърши изплащането на събраните суми. Не е ясно какъв е остатъкът след извършеното частично погасяване и за какво е употребен, нито каква сума е върната от НАП на ЧСИ след прекратяване на изп.д. и какво се е случило с нея. Не е обсъдено от съда и заключението на СПЕ относно здравословното състояние на ищцата и отражението на воденото срещу нея изп.д. По всички изложени съображения е отправено искане обжалваното решение да се отмени и вместо него да се постанови друго, с което искът да се уважи с извод за основателност.

В отговор на жалбата Ч. Г. оспорва доводите в нея. Посочва, че по делото не е спорно, че ПДИ е редовно връчена на В., чрез процесуален представител на 21.09.2021г., а предпоставки за откриване на производство по реда на чл. 193 от ГПК с оглед вида на оспорването не са били налице. Липсата на номерация на страниците по изп.д. от друга страна би било основание за ангажиране на дисциплинарната, а не и на деликтната му отговорност; установено е че процесуален представител на ищцата многократно е изисквал за запознаване изп.д. и същото винаги е било предоставяно; от заключението на ССЧЕ е установено, че по изп.д. са постъпили суми в общ размер на 5574.13 лв. при задължение към взыскателите в размер на 5564.51 лв. Сумата е била достатъчна да покрие дължимите суми и към двамата взыскатели с остатък 9.62 лв. Ето защо не са били налице предпоставките за извършване на разпределение по делото. Липсата на извършено разпределение в случая не е в ущърб на длъжника, доколкото при извършване на две или три разпределения, същият би дължал допълнителни такси и разноски; вземането на първия взыскател би останало неудовлетворено, а запорът върху банковите сметки на ищцата би продължил да е наложен. Ето защо и при спазване на принципа на добросъвестност и съразмерност ЧСИ превел сумите на взыскателите, удовлетворявайки вземанията им в интерес на длъжника и пренебрегвайки собствения си икономически интерес, както от начисляване на допълнителни такси, така и от събирането им. Отделно, след проведен разговор с ЧСИ, взыскателят „Ти Би Ай Банк“ АД опростил на ищцата сума от около 200 лв. Дължимите към ЧСИ такси също не са изплатени в цялост, същите са опростени от ответника с цел прекратяване на делото и вдигане на наложените обезпечителни мерки, отново в интерес на длъжника. За присъединеното вземане на НАП и размерът на същото длъжникът също е уведомен на 21.09.2021г. с уведомление от 09.09.2021г. Поради всичко изложено правилно в обжалваното решение ВРС е приел, че не е установено неправомерно виновно поведение на ЧСИ като елемент от фактическия състав на отговорността му по реда на чл. 74 от ЗЧСИ и правилно е отхвърлил иска. Така отправя искане решението да се потвърди.

Отговор на жалбата е депозиран и от ЗК „Лев Инс“ АД, с който същата се оспорва като неоснователна по съображения, че в производството не са установени елементите от правопораждащия фактически състав отговорността на ЧСИ по чл. 74 от ЗЧСИ – неправомерно поведение, вина, причинена вреда и причинна връзка между двете. В този смисъл е обоснована правилност на решение с искане то да се потвърди.

Постъпила е също **частна жалба** от В. А. В. срещу Определение № 2120 от 17.02.2023г. постановено по същото дело, с което **на основание чл. 248, ал. 1 от ГПК** е оставена без уважение подадената от нея молба за изменение на решението в частта за разноските посредством намаляване поради прекомерност на присъденото на ответника адвокатско възнаграждение.

Жалбата съдържа оплаквания за неправилност на произнасянето по съображения, че уговарянето на адвокатско възнаграждение надвишаващо размера на минималното нормативно предвидено е при злоупотреба с право; делото не се отличава със значителна

фактическа и правна сложност и уговореното възнаграждение в случая не е съобразено със сложността на работата, която адвокатът е извършил; съгласно съдебната практика не следва да се допуска неоснователно обогатяване на една от страните в процеса. В този смисъл се поддържа, че уговореното адвокатско възнаграждение в случая е прекомерно, има за цел да навреди насрещната страна, поради което отправя искане за отмяна на определението и постановяване на исканото редуциране размера на разноските за адвокатско възнаграждение в полза на ответника от 1240 лв. до 630 лв.

В отговор на частната жалба ЧСИ оспорва изложените доводи, поддържа правилност на формирания извод, че действителната фактическа и правна сложност на делото е висока, като моли частната жалба да се остави без уважение.

В хода на проведеното по делото съдебно заседание, страните поддържат изразената позиция по спора, като всяка претендира присъждане на разноски.

При проверка валидността и допустимостта на обжалваното решение, съобразно нормата на чл. 269, пр. I от ГПК, съдът не открива пороци, водещи до неговата нищожност или недопустимост. По останалите въпроси изхождайки от доводите в жалбите, съдът съобрази следното:

Производството пред ВРС е образувано по повод предявен от В. А. В. срещу Ч. Г., рег. № 892 и с район на действие, този на Окръжен съд Варна осъдителен иск за обезщетение от непозволено увреждане **с правно основание чл. 441, ал. 1, пр. I от ГПК вр. чл. 74, ал. 1 от ЗЧСИ и чл. 45 от ЗЗД** за осъждане на ответника да заплати сумата от **6000 лева**, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, изразяващи се в стрес, притеснение, срам, неудобство, унижение и несигурност, влошено здравословно състояние, понесени в причинна връзка с противоправните действия и бездействия на ответния ЧСИ по хода и разглеждането на изп.д. № 20218920401596 по описа му, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба в съда – 16.12.2021г. до окончателното плащане на задължението.

Фактическите твърдения, на които е основаван иска са в следния смисъл: срещу ищцата е образувано изп.д. № 1596/2021г. по описа на ответника въз основа на ИЛ, издаден по гр.д. № 11416/2017г. по описа на ВРС. По изп.д. не е правен опит за изпращане на ПДИ до длъжника, нито друго официално съобщение в хода на цялото изпълнително дело, с изключение на това за прекратяването му. По делото е наложен запор върху банковите й сметки, както и запор върху трудовото й възнаграждение до размера на дълга от 5487.47 лв. Запорното съобщение е получено от „ПИБ“ АД на 15.09.2021г., като на 16.09.2021г. банката превела от сметката й цялата посочена в запорното съобщение сума по банкова сметка на ответния ЧСИ. По сметка на ЧСИ са постъпили и средства от наложен запор на трудовото й възнаграждение от работодателя „СОК Камчия“ ЕАД. За образуване на изп.д. ищцата узнала при справка в онлайн банкирането на 16.09.2021г., вследствие на което изпитала притеснение и не е могла да заспи. Посетила офис на „ПИБ“ АД, където й било обяснено, че върху сметката й има наложен запор от Ч. Г. и сумата е преведена по негова сметка, както и че до вдигане на запора, тя не може да се разпорежда със средствата по банковата й сметка. Веднага посетила кантората на ЧСИ, където срещнала грубо отношение и отказ да й бъде предоставено делото за запознаване. Тъй като работи и живее в Германия, преди заминаването си упълномощила адвокат като процесуален представител по изп.д. и заминала притеснена и стресирана, с чувство за срам и унижение. ПДИ е връчена на процесуалния й представител, както и уведомление за присъединяване на публични вземания в размер на 547.12 лв. На 05.10.2021г. чрез процесуален представител ищцата депозирала молба, съдържаща възражение за извършено плащане на дълга по делото, както и евентуално изявление за доброволно плащане на задължението след установяване на актуалния му размер. Въпреки това, ЧСИ извършил плащане на НАП в размер на публичното вземане, което е било изцяло недължимо от нея, както и частично плащане на

взискателя в размер на 4140.35 лв. Това плащане е извършено без нарочен акт на ЧСИ, липсва акт за разпределение; не е ясно какъв е размерът на постъпилите суми и какво е сторено с тях; какъв е размерът на дълга; каква част от него е погасена и към кой взискател. Съобщение, в което да е указан размер на задължението или дължим остатък ищцата не е получавала. Неколкократно е посещавала кантората на ЧСИ, отправяла е искане за вдигане на наложения заповест върху банковите й сметки, като средствата й били блокирани повече от два месеца – от 15.09.2021г. до 24.11.2021г. Част от спестяванията си ищцата била задел. за лечение в Германия. Страда от заболяване „кълъстерно главоболие“, което след като разбрала за наложения заповест се обострило. Лекарите я посъветвали да се оперира, но средствата по банковата й сметка били блокирани. Въпреки влошеното й здраве се е наложило да се върне в България и да предприеме необходимите действия по вдигане на заповеста, за да може да ползва средствата си. Последното й посещение в кантората на ЧСИ е било на 22.11.2021г., след което вместо разпределение на постъпилите суми е получила съобщение за прекратяване на изпълнителното производство. С действията и бездействията си в нарушение на императивни норми на закона – неизпращане на ПДИ; грубо отношение в кантората на ЧСИ; неосигуряване на възможност за запознаване с изп.д.; неуведомяване за наложения заповест в нарушение на чл. 507 от ГПК; липсата на разпореждания и изпратени съобщения до длъжника по образуването, движението в нарушение на чл. 434, ал. 1 от ГПК; липсата на извършено разпределение в нарушение на чл. 460 от ГПК; липсата на своевременно изплащане на задължението към взискателя, както и извършването на плащане на недължими публични задължения, незаконосъобразно продължаващ заповест върху банковите й сметки в „ПИБ“ АД в период повече от два месеца, са израз на виновното противоправно поведение на ответника в причинна връзка с което ищцата понесла неимуществени вреди под формата на стрес, притеснение, срам, неудобство, унижение и несигурност, влошено здравословно състояние. Отправила искане поради всичко изложено за положително произнасяне по предявения иск за репариране на понесените вреди.

В отговор на исковата молба, Ч. Г. след като описал действията по образуване и движение на изпълнителното дело, оспорил предявения иск по основание по съображения, че по делото не са установени елементите от фактическия състав на деликтната отговорност на ЧСИ. Оспорил да е налице противоправно негово действие и бездействие във връзка с уведомяване на ищцата за образуването изп.д., като ПДИ е редовно връчено чрез процесуалния й представител на 21.09.2021г. Изготвената преди това ПДИ е предадена на служител в кантората на ЧСИ, който на 31.08.2021г. е посетил адреса и не е намерил длъжника. В периода от изготвяне на ПДИ – 26.08.2021г. до връчването на същата – 21.09.2021г. няма месец, в рамките на който призовкар да е имал възможност да извърши три посещения, с оглед изпълнение на процедурата по чл. 47, ал. 1 от ГПК. Посочил, че по изп.д. са постъпили молби за запознаване и за снабдяване с копия на документи – на 21.09.2021г., на 11.11.2021г., на 16.11.2021г., на 22.11.2021г. и на 21.12.2021г., които са били удовлетворени, удостоверено с подпис на пълномощника на длъжника. Искане за запознаване лично от длъжника не е постъпвало по делото. Ето защо не е налице твърдяното препятстване, отказ или неосигуряване на възможност за запознаване с делото. Оспорил твърденията за нарушение на чл. 507 и чл. 460, ал. 1 от ГПК, като посочил, че заповестните съобщения до „ПИБ“ АД и „СОК Камчия“ ЕАД са изготвени на 31.08.2021г. – 5 дни след изготвяне на ПДИ на 26.08.2021г. и са изпратени на третите лица съответно на 15.09.2021г. и на 20.09.2021г. От друга страна заповестта е правомерно наложена при спазване на процесуалния закон, а от наложените заповести по делото са постъпили сумите от 5487.47 лв. на 16.09.2021г. и 86.66 лв. на 11.10.2021г. Към 05.10.2021г. задълженията на ищцата към взискателите по делото са били в размер на 5564.51 лв., от които 547.12 лв. публични вземания към НАП съгласно Удостоверение по чл. 191 от ДОПК и 5017.39 лв. към взискателя „Ти Би Ай Банк“ ЕАД, като сумата е била достатъчна да покрие дължимите суми и към двамата взискатели, с остатък 9.62 лв. Ето защо не са били налице предпоставките на

чл. 460, ал. 1 от ГПК за извършване на разпределение, а превеждайки сумите на взыскателите ЧСИ е действал в интерес на длъжника, пренебрегвайки собствения си икономически интерес, както от начисляване на допълнителни такси, така и от събиране на същите. Наред с това след проведен разговор с ЧСИ, „Ти Би Ай Банк“ ЕАД опростил на ищцата дълг в размер на 200 лв. Голяма част от дължимите към ЧСИ такси също са опростени от него с цел прекратяване на делото и вдигане на наложените обезпечителни мерки в интерес на длъжника. Оспорил на следващо настъпването на твърдяните вреди, както и наличието на пряка причинно-следствена връзка между конкретни действия и бездействие и настъпването на такива. В условията на евентуалност заявил възражение за съпричиняване на вредоносния резултат и отправил искане предявеният иск да се отхвърли с извод за неоснователност.

С определение от 25.01.2022г. по искане на ответника на основание чл. 219, ал. 1 от ГПК в качеството на трето лице помагач на страната на ответника е конституиран ЗАД „Лев инс“ АД, ЕИК 121130788.

В писмено становище третото лице помагач оспорило предпоставките за ангажиране деликтната отговорност на ответния ЧСИ, в т.ч. противоправно поведение на ЧСИ, от което да са произтекли претендираните вреди. Отправил искане за отхвърляне на предявения иск.

В първо съдебно заседание, ищцата уточнила, че противоправното действие на 17.09.2021г. е извършено от служител на ответника – Олга В.а Дакова, което отказало да предостави на ищцата достъп до изп.д., както и проявило грубо отношение към нея

СЪДЪТ, след преценка на становищата на страните, събраните по делото доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на приложимия закон, приема за установено следното от фактическа страна:

Като доказателство по делото е прието изпълнително дело № 1596/2021г. по описа на ответния ЧСИ. Образувано е по молба на „Ти Би Ай Банк“ ЕАД на 24.08.2021г., въз основа на изпълнителен лист от 03.07.2020г. издаден по гр.д. № 11416/2017г. по описа на ВРС, с който В. А. С. е осъдена да заплати на взыскателя сумата от 1736.69 лв. – главница по договор за потребителски кредит от 07.11.2012г., ведно със законна лихва от 10.03.2017г. до окончателното погасяване на задължението; сумата от 1292.20 лв. – договорна лихва за периода от 15.06.2014г. – 23.02.2017г.; 2.00 лв. – такса за 01.02.2017г. – 23.02.2017г.; сумата от 110.62 лв. - и 896.16 лв. – съдебни разноски. В молбата за образуване на изп.д. взыскателят отправил искане за предприемане на действия по обезпечаване събирането на задължението чрез налагане на запори върху вземания на длъжника, както и искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

С Разпореждане от 24.08.2021г. на основание чл. 426 от ГПК ЧСИ образувал изп.д. и постановил извършване на справки и налагане на заповор на банкови сметки.

С Разпореждане от 01.09.2021г. на основание чл. 458 от ГПК вр- чл. 191, ал. 3 от ДОПК ЧСИ разпоредил присъединяване на Държавата в лицето на ТД на НАП по право за публични задължения на В. В. в общ размер от 547.12 лв. Разпоредил също за присъединяването да се уведомят страните.

На 31.08.2021г. с разпореждане ЧСИ на основание чл. 450 вр. чл. 507 от ГПК постановил да се наложи заповор върху банковите сметки на длъжника по справката на л. 18, както и да се наложи заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника при „СОК Камчия“ ЕАД, по справка на л. 21 от делото. Заповорното съобщение е получено от „ПИБ“ АД на 15.09.2021г.

ПДИ до длъжника В. В. е изготвена на 26.08.2021г., като съгласно отбелязване на връчителя Ил. Ив., при посещение на адреса на 31.08.2021г. в 12:00 часа, длъжникът не е намерен, нито негови близки, чрез които да се връчи поканата /л. 22 от изп.д./.

ПДИ е редовно връчена на длъжника на 21.09.2021г. чрез пълномощник адв. Р. М. в

кантората на ЧСИ. Уведомление за присъединяване на публични държавни вземания въз основа на удостоверение от НАП в размер на 547.12 лв. е връчено на длъжника, отново чрез пълномощник на 21.09.2021г. /л. 42 от делото/.

С Молба от 21.09.2021г. адв. Р. М., в качеството ѝ на пълномощник на В. В. /л. 55/ отправила искане до ЧСИ за предоставяне на достъп до изп.д. С Разпореждане на ЧСИ искането е уважено, което е потвърдено с писмено изявление на пълномощника на страната върху молбата.

По делото е постъпила молба от 21.09.2021г. от адв. Р. М. с искане за изчисляване на всички такси и разноски и за прекратяване на делото. С Разпореждане на ЧСИ е разпоредено да се изчислят таксите и разноските по ТТРЗЧСИ и да се уведоми длъжника.

От преводни нареждания на л. 65-67 от изп.д. се установява, че на 16.09.2021г. от банкова сметка на В. В. при „ПИБ“ АД по сметка на Ч. Г. са постъпили сумите от 5487.47 лв. с основание изп.д. № 1596/2021г., от която на 05.10.2021г. ЧСИ наредил сумата от 4140.35 лв. по сметка на вискателя „Ти Би Ай Банк“, а на 07.10.2021г. сумите от 529.38 лв. и 17.74 лв. – наредил по сметка на ТД на НАП.

На 11.10.2021г. по делото е постъпила сумата от 86.66 лв. от „СОК Камчия“ ЕАД.

С молба от 21.10.2021г. във връзка с изискана информация относно постъпили плащания, вискателят „Ти Би Ай Банк“ ЕАД уточнил, че на 06.10.2021г. е постъпила сумата от 4140.35 лв. от В. В., както и че към 20.10.2021г. задължението на длъжника е в общ размер на 681.53 лв. За последното длъжникът е уведомен чрез пълномощника му на 21.10.2021г. С писмо от 23.12.2021г. до В. С., вискателят „Ти Би Ай Банк“ АД в отговор на заявление за вътрешна проверка от 24.11.2021г., информирало ищцата, че към 03.12.2021г. задължението по договор № 3999719735 е в размер на 4.84 лв., като е взето индивидуално решение от страна на банката да опрости недостигът и да приключи договора за потребителски кредит. На това основание задължението по договора е погасено в сметките на банката и, че ищцата няма задължения, произтичащи от него /л. 191 от делото на ВРС/.

С молби от 11.11.2021г., от 16.11.2021г. и от 22.11.2021г. пълномощникът на ищцата сезирал ЧСИ с искане за предоставяне на делото за запознаване. Искането е уважено, а получаването на копие удостоверение с подпис на пълномощника върху молбата.

С молба от 16.11.2021г. В. В. отправила искане по делото да бъде вдигнат наложения запор върху банковите ѝ сметки в „ПИБ“ АД, както и да бъдат изчислени таксите и разноските.

С Постановление от 22.11.2021г. с констатация, че задължението е изцяло погасено, вкл. и такси и разноски към ЧСИ, на основание чл. 433, ал. 2 от ГПК ЧСИ постановил приключване на изп.д., като постановил вдигане на всички обезпечителни мерки, наложени по него. Постановлението е влязло в сила на 07.12.2021г.

Пред ВРС е проведена ССЧЕ, от заключението на която се установява следното: по изпълнителното дело са постъпили суми в размер на 5574.13 лв. от наложени запови в „ПИБ“ АД /на 16.09.2021г. – 5487.47 лв. и в „СОК Камчия“ ЕАД на 11.10.2021г. - 86.66 лв./.

Размерът на дължимите суми по делото към 06.10.2021г. /датата на изтичане на срока за доброволно изпълнение/, към вискателя „Ти Би Ай Банк“ ЕАД е бил 5017.39 лв., а този на публичните вземания към НАП съгласно Удостоверение по чл. 191 от ДОПК – 547.12 лв. Дължимата към ЧСИ такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ – в размер на 541.68 лв. и такси и разноски на ЧСИ – в размер на 205.70 лв. От постъпилите суми в полза на НАП ЧСИ извършил плащане на 07.10.2021г. в размер на 547.12 лв., а в полза на „Ти Би Ай Банк“ АД – на 05.10.2021г. и на 23.11.2021г. в общ размер на 4822.13 лв. Към датата на приключване на изп.д. определените от ЧСИ такси и разноски възлизат на 865.08 лв., от които са погасени такси в размер на 276.88 лв., а непогасеният остатък – в размер на 588.20 лв.

От приети по делото в превод от немски на български език първичен и вторични

болнични листи, издадени от д-р Ив.Н., специалист вътрешни болести към Здравноосигурителна каса Бавария се установява, че в периода от 05.10.2021г. – 22.10.2021г. В. А. В. е била в състояние на временна неработоспособност при диагноза Клъстерно главоболие. Същите са оспорени като издадени от лице невяключено в регистъра на сертифицираните медицински лица в област Бавария; без данни за издател; без номера и вписване в публичния електронен регистър, както и с доводи, че съгласно отразеното във Фейсбук профила на ищцата състояние за периода на временната неработоспособност, същата е била на таверна в Румъния; чувствала се е добре; публикувала е снимки, на които се е усмихвала и е била във видимо добро състояние.

Пред ВРС е проведена и СПЕ, от заключението на която се установява следното: клъстерното главоболие или т.нар. мигрена невралгия е вид хронично главоболие, което протича като комплекс от пристъпи и се изразява в силна едностранна болка в главата. Всяка атака се развива внезапно, усеща се в или около окото, като може да се разпространи и в други области на главата. Трае 15-180 минути, най-често 45-90 минути. Атаките може да се случват от веднъж на всеки два дни до 8 пъти на ден и да бъдат провокирани от много неща – преумора, стрес, тютюнопушене и т.н.. Типичен случай е клъстерът да продължи 6-12 седмици веднъж годишно или на две години и по едно и също време на годината. Лечението на клъстерното заболяване не включва оперативна намеса, а само прием на лекарства. По данни на ищцата, преди години имала главоболие, квалифицирано като мигрена. Първите пристъпи на главоболие са от преди 4 години, започнали през 2018г., когато била на 48 години, когато починала внезапно майка ѝ, а след 40 дни и баща ѝ. След хоспитализация в Университетска болница Мюнхен е приета диагноза „Клъстерно главоболие“. Внезапно идвало и изчезвало главоболието два пъти в годината, продължават по месец и половина, понякога и повече. След изп.д. от 2021г. пристъпите станали по-чести. Не приема поддържаща терапия. Около месец и половина след пристъпите приема Верапамил и Рицатриптан по 1 таблетка на 24 часа. Воденото изп.д. по думи на ищцата предизвикало зачестяване и усилване на пристъпите на главоболие, което е довело до продължителна временна нетрудоспособност, съгласно представените болнични листи. Съгласно анамнезата ищцата развила тревожно-депресивно състояние – състояние на субективен дистрес, което възниква като дезадаптация спрямо последиците на стресогенно събитие. Към настоящия момент при ищцата са налични по анамнестични данни симптоми на периодична инсомния и промени в настроението.

По делото са събрани и гласни доказателства посредством разпит на свидетеля Ив.Ш. /зет на ищцата/, от показанията на който се установява, че от споделеното му от тъща му знае, че случайно узнала за наложения заповор върху банковата ѝ сметка. При опит да разбере за какъв дълг е наложен заповорът, не е получила информация нито от ЧСИ, нито от „Ти Би Ай Банк“ АД. Два дни по-късно заминала за Германия. През 2020г. лекари са я диагностицирали с „клъстерно главоболие“, като ѝ предстояла операция. Медикаментите не ѝ помагали. При заминаването си за Германия ищцата била притеснена от загубата на парите си и от грубото отношение, което получила в кантората на ЧСИ, сподел., че не може да спи. Месец по-късно при завръщането ѝ в страната отново е правила опити да получи информация, каквато не ѝ била предоставена нито от ЧСИ, нито от банката, нито от „Ти Би Ай Банк“ АД. Два месеца по-късно делото било прекратено, а заповорът вдигнат.

СЪДЪТ, въз основа на така установеното от фактическа страна, прави следните **правни изводи**:

Предмет на разглеждане е деликтен иск с правно основание чл. 441, ал. 1 от ГПК вр. чл. 74, ал. 1 от ЗЧСИ и чл. 45 от ЗЗД.

Съгласно чл. 441, ал. 1, пр. I от ГПК частният съдебен изпълнител отговаря при условията на чл. 45 от ЗЗД за вредите, причинени от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение.

За да възникне професионалната имуществена отговорност за причинени вреди от непозволено увреждане на ЧСИ е необходимо в обективната действителност да са осъществени следните юридически факти: деяние /действие или бездействие/ на ЧСИ при, по повод или във връзка с упражняването от него властнически правомощия при осъществяване на принудителното изпълнително производство; противоправност на деянието /несъответствие между правно дължимото и фактически осъщественото поведение/; настъпили вреди /неблагоприятно засягане на неимуществената сфера на увредения – болки и страдания/; причинно-следствена връзка между противоправното поведение и настъпилите вреди /вредоносният резултат в съвкупния съпричинителен процес между фактите и явленията в природата следва да е закономерна, необходима, естествена, присъща последица от виновното противоправно поведение на деликвента/ и вина, която съобразно уредената в чл. 45, ал. 2 от ЗЗД оборима презумпция се предполага.

Действието на СИ е неправомерно в случай, че е предприето въпреки нормативната забрана за извършването му или въпреки това, че не са налице необходимите за извършването му предпоставки. Същевременно, бездействието му би било противоправно, когато не се предприема действие, което следва да бъде извършено по силата на правна норма или въпреки направеното от съответната страна искане за това, макар и да са налице предвидените в закона предпоставки за извършване на действието.

При извършване на изпълнението СИ е обвързан от установеното с изпълнителния лист изпълняемо вземане и е длъжен да събере същото. СИ не може да откаже да образува изпълнително дело при постъпило искане за това от вискателя – той дължи подчинение на представения изпълнителен лист.

Отговорността на Ч. Г. в случая е обоснована с твърдения за допуснати нарушения на процесуалните правила при виновно противоправно поведение – действия и бездействия, изразяващи се в неизпращане на ПДИ; грубо отношение в кантората на ЧСИ; неосигуряване на възможност за запознаване с изп.д.; неуведомяване за наложения заповест в нарушение на чл. 507 от ГПК; незаконосъобразно продължаващ заповест върху банковите й сметки в „ПИБ“ АД в период повече от два месеца; липсата на разпореждания и изпратени съобщения до длъжника по образуването, движението в нарушение на чл. 434, ал. 1 от ГПК; липсата на извършено разпределение в нарушение на чл. 460 от ГПК; липсата на своевременно изплащане на задължението към вискателя, както и извършването на плащане на недължими публични задължения, в причинна връзка с което ищцата понесла неимуществени вреди под формата на стрес, притеснение, срам, неудобство, унижение и несигурност, влошено здравословно състояние.

От съвкупната оценка на доказателствата по делото е установено, че изп.д. № 1596/2021г. по описа на ответния ЧСИ е образувано на 24.08.2021г. по молба на вискателя „Ти Би Ай Банк“ ЕАД за събиране на парично вземане от В. В.. Не е установено след образуване на делото да е проявено противоправно бездействие от страна на ответния ЧСИ под формата на неизпращане на ПДИ, доколкото е установено, че покана до длъжника е изготвена на 26.08.2021г., невръчена, с констатация за посещение на адреса на 31.08.2021г. Същата е надлежно връчена на 21.09.2021г. чрез процесуалния представител на длъжника. Оспорването, че ПДИ от 26.08.2021г. е антидатиран документ и на констатацията на длъжностното лице връчител относно момента на посещение на адреса, е недоказано по делото. Поканата за доброволно изпълнение е официален свидетелстващ документ с обвързваща съда формална и материална доказателствена сила относно удостоверените от ЧСИ и от длъжностното лице по призоваване обстоятелства, като по делото липсват данни въззивницата да е провела опровергаване на удостоверените от длъжностното лице по връчване обстоятелства. Без значение в тази връзка е липсата на нарочно произнасяне на ВРС по откриване на производство по оспорване на документ по реда на чл. 193 от ГПК, поради което и оплакването в тази връзка е неоснователно. По делото няма данни

обосноваващи извод, че изп.д. не е номерирано и че в кориците му са добавяни документи, както и ПДИ. Видно от съдържанието книгата, същите са номерирани последователно. Противоправни действия от служител на ответния ЧСИ под формата на грубо отношение в кантората му също не са доказани в хода на процеса. Съдът приема показанията на свидетеля Шипочки в тази насока, преценени при условията на чл. 172 от ГПК, за бланкетни и неточни в тази част, за изолирани и неподкрепени от останалите доказателства по делото. Твърдението за неосигурена възможност на ищцата за запознаване с изп.д. от друга страна е опровергано от съдържащите се в кориците му доказателства, от които е установено, че всяко отправено от процесуалния представител на ищцата писмено искане за справка, достъп и запознаване с данните по делото е удовлетворено своевременно и в пълнота от ЧСИ, признание за което се съдържа посредством волеизявление на представителя на въззивницата върху всяка от молбите. От друга страна не е установено по делото въззивницата да е посетила кантората на ЧСИ на 15.09.2022г., съответно е недоказан доводът за непредоставен от СИ достъп до делото в този ден. Съответно депозираните от пълномощника ѝ две молби от 21.09.2021г. са били удовлетворени, съобразно отразеното в съдържанието им.

Недоказано е също твърдението за неуведомяване за наложения заповор в нарушение на чл. 507 от ГПК, доколкото видно от съдържанието на ПДИ на л. 25 от изп.д., В. В. е уведомена за наложения заповор на банковите ѝ сметки и трудово възнаграждение на основание чл. 507 и сл. от ГПК с връчване на поканата.

По оплакването за незаконосъобразно наложен и продължаващ заповор върху банковите сметки на въззивницата в „ПИБ“ АД в период повече от два месеца 15.09.2021г. до 24.11.2021г., съдът приема, че не е установено противоправно действие или бездействие от страна на ответния ЧСИ. Както съдът посочи, за да действа правомерно, поначало ЧСИ е длъжен да извърши поисканото от вискателя изпълнително действие. За да не увреди интересите му пък е длъжен да предприеме извършването на поисканото изпълнително действие ако то не търпи отлагане. Нетърпящи отлагане изпълнителни действия са имащите обезпечителна за принудителното изпълнение функция действия, сред които е и заповорът върху вземане на длъжника. Поради това, ЧСИ е длъжен да изпрати заповорното съобщение на третото задължено лице веднага след подаването на молбата на вискателя за налагането на заповор. Установеното по настоящото дело поведение на ЧСИ е в пълно съответствие със закона, а именно – в деня на подаване на молбата на вискателя е разпоредил налагането на заповор върху банковите сметки и трудово възнаграждение на длъжника, като след изясняване на данните за третите задължени лица е разпоредил налагането на заповорите с разпореждания /31.08.2021г./. В същия ден заповорните съобщения са изпратени и получени от ПИБ АД на 15.09.2021г. и от „СОК Камчия“ АД на 20.09.2021г. В деня следващ, този на получаване на заповорното съобщение по изп.д. е постъпила сумата от 5487.47 лв. от ПИБ АД на 16.09.2021г. и сумата от 86.66 лв. от „СОК Камчия“ ЕАД на 11.10.2021г. Няма спор по делото, а и от данните по изпълнението е установено, че постъпленията по изпълнението са били изплатени от ЧСИ съгласно чл. 455, ал. 2 от ГПК на вискателя „Ти Би Ай Банк“ ЕАД и на ТД на НАП – Варна въз основа на платежни нареждания с отбелязване на погасяването върху изпълнителния лист и удостоверение по чл. 191 от ДОПК. От заключението на ССЧЕ, което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено и неоспорено от страните, се установява, че изплатените от ЧСИ суми са извършено плащане на 07.10.2021г. в полза на ТД на НАП в размер на 547.12 лв., а в полза на „Ти Би Ай Банк“ АД – на 05.10.2021г. и на 23.11.2021г. в общ размер на 4822.13 лв. Към момента на приключване на изпълнителното дело непогасеният остатък включва единствено такси и разноски за ЧСИ в размер на 588.20 лв. При този резултат, следва да се приеме, че всички суми по изпълнителния лист са събрани, като вискателите са били удовлетворени. Принудителното изпълнение е проведено до край и поради това е приключено при частично опрощаване на дължимите от длъжника такси и

разноски на ЧСИ, както и част от дълга от вискателя „Ти Би Ай Банк“ ЕАД. Несъстоятелни са доводите за допуснати нарушения на правилата на чл. 434, ал. 1 от ГПК и чл. 460 от ГПК, доколкото по образуването, движението и приключването на изп.д., СИ се е произнесъл с разпореждания и постановление, а предпоставки за извършване на разпределение в случая не са били налице. Оспорването на дължимостта на публичните вземания в полза на Държавата, в лицето на ТД на НАП от друга страна противоречи на данните по изпълнението, а представеният пред първата инстанция Акт за прихващане или възстановяване от 10.01.2022г. е неотносим към спора по време. Ето защо не е налице извършено от ЧСИ плащане на недължими публични задължения, доколкото СИ е бил подчинен в пределите на постъпилото по изп.д. Удостоверение от ТД на НАП – Варна по чл. 191 от ДОПК от 01.09.2021г. Едновременно с приключване на изп.д. е постановено вдигане на наложените запори с изричен акт на СИ, тъй като наложеният заповор вече е бил изпълнен, а кредиторите удовлетворени.

При това развитие на изпълнителното производство съдът приема, че не е налице доказано допуснато от ЧСИ противоправно виновно действие или бездействие, в причинно-следствена връзка с което да са произтекли твърдяните вреди в правната сфера на въззивницата. Изпълнителният процес е сурогат на липсващото доброволно изпълнение и е предназначен да осъществява неудовлетворени притезания, поради което образуването му и налагането на обезпечителни мерки в рамките на закона за гарантиране успеха на изпълнителните действия и постигане на удовлетворяване на вискателя е правомерно развитие на изпълнителното правоотношение, а не проява на противоправно поведение на сезирания СИ.

Следователно, по делото не са установени в съвкупност елементите от фактическия състав на имуществената отговорност на ЧСИ – действие или бездействие на ЧСИ, което е противоправно и в причинно-следствена връзка с което за ищцата са произтекли неимуществени, като предявеният на това основание иск е недоказан по основание и следва да се отхвърли.

В обжалваното решение на ВРС е постановен идентичен правен резултат, който като правилен следва да се потвърди.

С оглед изхода на делото пред ВОС, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК въззиваемият има право на поискани разноски. Съгласно представен списък и доказателства за реално плащане, претендираните и доказани разноски са под формата на платено адвокатско възнаграждение в размер на 1240 лв. В този размер разноските следва да се възложат в тежест на въззивницата.

По частната жалба:

С обжалваното определение от 17.02.2023г., ВРС оставил молбата на въззивницата за изменение на решението в частта за разноските посредством намаляване размера на адвокатското възнаграждение поради прекомерност без уважение след съпоставка на платеното възнаграждение с високата правна и фактическа сложност на делото.

Определеното съгласно чл. 7, ал. 2, т. 2 и чл. 7, ал. 9 от Наредба № 1/2004г. адвокатско възнаграждение е в размер на 900 + 250 лева, а с данък върху добавената стойност, който съгласно § 2а от ДР на Наредбата се начислява върху възнагражденията по наредбата и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение, като се дължи съобразно разпоредбите на ЗДДС, възнаграждението при спазване на регламента на минималните адвокатските възнаграждения възлиза на 1380 лв. /1150 + 230 ДДС/. В решението си ВРС е присъдил адвокатско възнаграждение на ответника в размер на 1240 лв., който не е прекомерен спрямо регламентирувания размер на дължимото възнаграждение съгласно приложимите норми. Ето защо възражението е неоснователно поради липса на прекомерност и правилно с обжалваното определение е оставено без уважение. Частната жалба като неоснователна следва да се остави без уважение.

При този изход и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК ответникът по частната жалба има право на поискани и доказани разноси, които съгласно доказателствата възлизат на 400 лв. – платено възнаграждение на адвокат. В този размер разноските следва да се възложат в тежест на въззивницата.

Мотивиран от така изложените съображения и на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК, Варненски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 3557 от 18.11.2022г. по гр.д. № 17938/2021г. по описа на ВРС, 25-ти състав, поправено с Решение № 517 от 17.02.2023г., с което **на основание чл. 441 от ГПК вр. чл. 74, ал. 1 от ЗЧСИ** е отхвърлен предявеният от В. А. В. с ЕГН ***** срещу Ч. Г., с рег. № 892 и с район на действие, този на ВОС за осъждане на ответника да заплати на ищцата сумата от **6000 лева**, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, изразяващи се в стрес, притеснение, срам, неудобство, унижение и несигурност, влошено здравословно състояние, понесени в причинна връзка с противоправните действия и бездействия на ответния ЧСИ по хода и разглеждането на изп.д. № 20218920401596 по описа му, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба в съда – 16.12.2021г. до окончателното плащане на задължението.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частна жалба на В. А. В. срещу Определение № 2120 от 17.02.2023г. постановено по същото дело, с което **на основание чл. 248, ал. 1 от ГПК** е оставена без уважение подадената от нея молба за изменение на решението в частта за разноските посредством намаляване поради прекомерност на присъденото на ответника адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК В. А. В. с ЕГН *** ДА ЗАПЛАТИ** на Ч. Г., с рег. № 892 и с район на действие, този на ВОС сумата от **1240 лева**, представляваща съдебни разноси пред въззивната инстанция, както и сумата от **400 лева**, представляваща разноси по частната жалба.

Решението е постановено при участието на ЗК „Лев инс“ АД, ЕИК 121130788, в качеството му на трето лице помагач на страната на ответника

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд ведонмесечен срок, който за страните започва да тече от получаване на съобщението за постановяването му, по аргумент от чл. 280, ал. 3, т. 1 от ГПК.

На основание чл. 7, ал. 2 от ГПК препис от решението да се връчи на страните заедно със съобщението за постановяването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____